

влѣзълъ въ стаичката, кждѣто била златната птица въ дървената клетка; редомъ до нея висѣла златната клетка, а на една поличка били сложени тритѣ златни ябълки. Тогава помислилъ той, че ще бжде смѣшно, ако остави хубавата птица въ отвратителната и грозна клетка, та веднага отворилъ вратичката, грабналъ птицата и я пхналъ въ златната клетка. Ала въ сѣщия мигъ надала птицата единъ страшенъ писъкъ. Войниците се разбудили, нахълтали въ замъка, уловили го и го отвели въ тъмницата. На другото утро го изправили прѣдъ единъ съдъ, и, понеже всичко призналъ, осъдили го на смъртъ. Ала царътъ му обѣщълъ, че ще му подари живота, ако само му донесе

добрѣ да пазишъ, то е, да му туришъ седлото отъ дърво и кожа, а не онуй златното, което е окачено наблизю, защото пакъ въ бѣда ще изпаднешъ“. Тогава мръднала лисицата своята опашка, седналъ на нея царския синъ, и хукнали прѣзъ дънери и камъни, че дори коситѣ му се развѣли. Всичко тѣй се случило, както бѣ рекла лисицата. Той влѣзълъ въ обора, дѣто билъ златния конь: ала когато да му тури грозното седло, помислилъ: „не прилѣга на таквъ хубаво добиче, таквъ лошо седло, ами азъ ще му туря златното, което е тѣкмо за него“. Но едва допрѣло златното седло до коня, и конътъ започналъ да цвили. Събудили се яхърджиитѣ, уловили момъка и го турили

златния конь, който по-силно и отъ вѣтъра хвърчелъ. Обѣщалъ му още като награда да му даде и златната птица.

Царскиятъ синъ се стѣкмилъ за пжтъ, ала не му било дипъ весело на сърдцето и той често въздишалъ, зеръ, дѣ ще намѣри златния конь? Но ето съгледалъ той стария свой другаръ, лисицата, че седи на пжтя. „Видишъ ли“, рекла тя, „тѣй стана, защото ти не ме послуша. Но не падай духомъ, азъ искамъ да ти помогна и да ти кажа какъ ще издиришъ златния конь. Ще вървишъ сега все направо, ще стигнешъ до единъ замъкъ, кждѣто ще найдешъ обора на златния конь. Прѣдъ обора ще видишъ, че лежатъ яхърджиитѣ, но тѣ ще спятъ и хъркатъ, а ти спокойно ще заберешъ и изведешъ отъ тамъ златния конь. Ала едно нѣщо

въ тъмницата. На другия день съдътъ го осъдилъ на смъртъ, ала царътъ му обѣщалъ, че ще го прости, и ще му даде и златния конь, ако само би могълъ да му доведе затворената въ златния замъкъ хубава царска дъщеря.

Съ тѣга на сърдцето се стегналъ на пжтъ момъкътъ, но за негово щастие скоро намѣрилъ вѣрната лисица. „Би трѣбвало да те оставя да страдашъ“, рекла лисицата, „ала много ми е жалъ за тебе, та още веднажъ ще те спася отъ бѣда. Тоя пжтъ ще те отведе право въ златния замъкъ и до довечера ти ще бждешъ вече на мѣстото. Нощесъ, когато всичко утихне, ти ще видишъ че царската дъщеря отива да се кже. Щомъ влѣзе тя въ кжпалнята, промъкни се и ти веднага слѣдъ нея, цѣлуни я, и тя веднага ще трѣгне слѣдъ тебе безъ